

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלשים ושש	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האוכל חלב.											
(ויקרא ז) כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו - לחייב על כל אחת ואחת, דברי ר' ישמעאל	ת"ר: [רבי ישמעאל]									◆	◇
אינו חייב אלא אחת	חכמים:									◆	◇
נימא בהא קמיפלגי:										ג	
לוקין על לאו שבכללות	דרבי ישמעאל סבר:									◆	◇
אין לוקין על לאו שבכללות	ורבנן סברי:									◆	◇
אין לוקין על לאו שבכללות, ושאינו הכא, דמייתרי ליה קרא, נכתוב קרא כל חלב לא תאכלו, שור וכשב ועז למה לי? ש"מ לחלק.	לעולם סבר רבי ישמעאל:									!	◇
ורבנן?										ג	
אי לא כתיב שור וכשב ועז, ה"א: אפילו חלב היה במשמע, להכי כתב שור כשב ועז, למימרא, דחלב שור וכשב ועז הוא דאסור, אבל דחיה שרי.	[רבנן]									!	◇
שפיר קאמרי ליה										ג	
א"כ לכתוב כל חלב שור לא תאכלו, כשב ועז למה לי? ש"מ לחלק.	אלא היינו טעמא דרבי ישמעאל דקסבר:									!	◇
אי כתב רחמנא כל חלב שור, ה"א: נילף שור שור מסיני, מה גבי סיני היה ועוף כיוצא בהן, אף גבי אכילה היה ועוף כיוצא בהן, להכי כתב רחמנא שור וכשב ועז, למימרא דהני דאסור, אבל היה ועוף שרי.	ורבנן סברי:									!	◇
שפיר קא"ל										ג	
נכתוב כל חלב כשב לא תאכלו, א"נ כל חלב עז לא תאכלו, שור וכשב ועז למה לי? ש"מ לחלק.	אלא היינו טעמא, דקסבר [רבי ישמעאל]:									!	◇
אי כתב כל חלב כשב, ה"א: חלב כשב אסור, ושור ועז שרי.	ורבנן סברי:									!	◇
וכ"ת, מאי אולמיה דכשב?										ג	◇
משום דנתרבה באליה										!	
למה מנה הכתוב אימורין בשור ואימורים בכשב ואימורים בעז, דכתיב (במדבר י"ח) אך בכור שור וגו' צריכי, דאי כתב שור, ה"א: כשב ועז לא ילפינן מיניה, דאיכא למיפרך: מה לשור שכן נתרבה בנסכים	וכדתנא רבי חנניא:									!	◇
נכתוב רחמנא בכשב ונילף שור ועז מכשב										!	◇
איכא למיפרך: מה לכשב שכן נתרבה באליה										!	◇
נכתוב רחמנא עז ונילף שור וכשב מיניה										!	◇
איכא למיפרך: מה לעז שכן נתרבה אצל עבודת כוכבים										!	◇
מן חד לא ילפינן, נכתוב תרתי ונילף חדא מתרתי										!	◇
הי דין?										^	
נילף שור מכשב ועז										ג	!
אית להון פירכא: מה לכשב ועז שכן נתרבו אצל הפסח										!	!
לא נכתוב כשב ונילף משור ועז										ג	!
אית להון פירכא: מה לשור ועז שכן נתרבה אצל עבודת כוכבים										!	!
לא נכתוב עז ונילף משור וכשב										ג	!

<p>מקרא- key:</p> <p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה- story</p>	<p>מימרא- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראיה- proof</p>
--	---

כריתות-שלישים ושש	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אית להון פירכא: מה לשור וכשב שכן יש בו צד ריבוי הלכך לא ילפי מהדדי.											!
שפיר קא"ל											ז
כדאמרין מעיקרא, דאם כן נכתוב כל חלב ולישתוק, מאי אמרת? האי דכתב שור וכשב ועז למשרי חלב חיה, הא כי כתב קרא - בעניינא דקדשים, ודבר למד מעניינו.	אלא לעולם טעמא דרבי ישמעאל:										!
לא ילפינן דבר למד מעניינו?	מכלל דרבנן סברי:										ז
לא, דכולי עלמא ילפינן דבר הלמד מעניינו, והכא בהא פליגי:											!
למידין לאו מלאו, בין מלאו ובין מלאו דכרת	רבי ישמעאל סבר:										!
לאו מלאו ילפינן, לאו מכרת לא ילפינן.	ורבנן:										!
ואיבעית אימא: היינו טעמייהו דרבנן	[רבנן]										!
אלא מעתה, אליה דחולין תיתסך	כדאמר ליה רב מרי לרב זביד:										!
עליך אמר קרא: (ויקרא ז') כל חלב שור וכשב ועז, דבר השוה בשלשתן בעינן וליכא, הלכך כי אתא שור וכשב ועז, למישרי אליה דחולין הוא דאתא.	אמר ליה: [רב זביד]										!
ור' ישמעאל?											ז
א"כ, לימא קרא כל חלב שור וכשב, עז למה ליה? ש"מ לחלק.	אמר לך: [רבי ישמעאל]										!
מודה רבי ישמעאל לענין קרבן, שאין מביא אלא חטאת אחת מ"ט? דלא דמי הדין לאו ללאו דעריית.	רבי חנינא:										!
ועשה אחת ועשה הגה - לחייב על כל אחת ואחת, שאם אכל חלב וחלב, שם אחד בשני העלמות - חייב שתיים, שתי שמות בהעלם אחת - חייב שתיים.	ת"ר:										!
בשלמא שם אחד בשני העלמות חייב שתיים, משום דהעלמות מחלקין, אלא שני שמות בהעלם אחת אמאי חייב שתיים? הא בעינן העלמות מחלקין וליכא	רמי בר חמא לרב חסדא:										ז
הכא במאי עסקינן - כגון דאכל חלב דנותר, דמחייב משום נותר ומשום חלב.	א"ל: [רב חסדא]										!
א"כ, ניחייב נמי משום קודש	א"ל: [רמי בר חמא]										ז
כגון דאכל חלב דהקדש, ור' יהודה היא	אלא אמר רב ששת:										!
אכל חלב נבלה, אכל חלב מוקדשין - חייב שתיים	דתניא: [חכמים]										!
חלב מוקדשין - לוקה שלש.	רבי יהודה:										!
מחייבו עלה במערבא, ונוקמה כגון חלב דשור וכשב ועז, ור' ישמעאל היא, דאמר: לוקה שלש - אלמא לא אוקמה כר' ישמעאל	[במערבא]										ז
מודה היה רבי ישמעאל לענין קרבן שאינו חייב אלא חטאת אחת	דא"ר חנינא:										ז
השתא נמי כר' יהודה לא מתוקמא											ז
מודה היה רבי יהודה לענין קרבן שאין מביא אלא חטאת אחת	דהא א"ר אלעזר:										ז
הכא במאי עסקינן - כגון שאכלן בשני תמחויין, ואליבא דרבי יהושע	אלא אמר ר"ל משום בר תאוסני:										!
תמחויין מחלקים.	דאמר: [רבי יהושע]										!
אכל חלב נבילה - לוקה שתיים, חלב מוקדשין - לוקה שתיים,	גופא: [חכמים]										!
רבי יהודה אומר: חלב מוקדשין - לוקה שלש.	רבי יהודה:										!
בשלמא לר' יהודה, היינו דכתבי קראי: (ויקרא ג') חקת עולם (ויקרא ז') כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו (ויקרא כ"ב) וכל זר לא יאכל קדש, הא תלתא לאוין, אלא לרבנן מ"ט?	רב שיובי לרבא:										ז

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלישים ושש	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ					
לאו דחוקת עולם בקדשים, ולאו דחלב שור בחולין וצריכי, דאי כתב רחמנא בקדשים, הוה אמינא: קדשים הוא דחמירי דאסור חלבו, אבל חולין אימא לא משום הכי כתב רחמנא כל חלב שור ואי כתב כל חלב שור, ה"א: חלב חולין הוא דאסור משום דלא הותר מכללו, אבל חלב מוקדשין דהותר מכללו, ה"א: מדהותר בשרן אישתרי נמי חלבן, צריכי.	קסברי: [רבנן]									◆	!	◊				
כי כתיב חלב שור, בעניינא דקדשים כתיב.	ורבי יהודה סבר:									◆	!	◊				
לא ילפינן דבר הלמד מעניינו?	אלא מכלל דרבנן סברי:										⚡					
לא, דכ"ע ילפינן דבר הלמד מעניינו, ובהא קמיפלגי:											!	◊				
למידין לאו מלאו ולאו מכרת	רבי יהודה סבר:									◆	!	◊				
לאו מלאו ילפינן, לאו מכרת לא ילפינן.	ורבנן סברי:									◆	!	◊				
תניא כל חלב וכל דם לא תאכלו - מה חלב לוקה שתיים, אף דם לוקה שתיים, דברי ר' יהודה	תניא: [רבי יהודה]											◆	◊			
אין בו אלא אזהרה אחת.	חכמים:											◆	◊			
ומ"ש חלב דלוקה שתיים בלא היקישא? דכתב ביה תרי קראי: כל חלב וכל דם לא תאכלו, כל חלב שור וכשב, דם נמי בלאו היקישא נילקי שתיים, דכתיב ביה תרי לאוין: כל חלב וכל דם לא תאכלו, (ויקרא ז) וכל דם לא תאכלו בכל מושבותיכם לעוף ולבהמה												⚡				
אלא אימא: מה חלב לוקה שלש, אף דם לוקה ג'.													■	◊		
ומאי שנא חלב דלוקה שלש? דכתיב ביה הלין תרי לאוין ולאו דורות הא תלתא, דם נמי													⚡			
איצטריך, ס"ד אמינא: הואיל ואיתמעט דם מטומאה ליתמעט מזרות, קמ"ל היקישא.													!	◊		
ואלא לרבנן הקישא למאי אתא?													⚡			
כל חלב וכל דם לא תאכלו - מה חלב מיוחד שחלבו חלוק מבשרו ואין מצטרפין זה עם זה, אף דם שדמו חלוק מבשרו, אוציא דם שרצים, הואיל דאין דמן חלוק מבשרן מצטרפין.	[רבנן] מיבעי ליה לכדתניא:												!	◊		
והא מהכא נפקא? מהתם נפקא: (ויקרא י"א) וזה לכם הטמא - לימד על דם השרץ והשרץ שמצטרפין זה עם זה													⚡	◊		
אי לאו היקישא, ס"ד אמינא: ה"מ לטומאה, אבל לאכילה אימא לא, אשמעינן היקישא לאכילה.													!	◊		
הילכך, דם נחש ובשרו מצטרפין.	רבינא:												■	◊		
מאי קמ"ל? היינו היקישא													⚡			
ס"א: שרץ דאיתרבי לטומאה איתרבי לאכילה, נחש דלא איתרבי לטומאה לא איתרבי לאכילה, קמ"ל היקישא, כל מילי דאין דמו חלוק מבשרו משמע.													!	◊		
שלש כריתות האמורות בדם למאי? אחת לדם חולין, ואחת לדם קדשים, ואחת לדם התמצית.	רבא:													■	◊	
הניחא לר' יהודה														⚡	◊	
דם התמצית באזהרה	דתניא: [חכמים]													◆	⚡	◊
בכרת	רבי יהודה:													◆	⚡	◊
אלא לרבנן ההיא למאי אתא?														⚡		
ואפילו לר' יהודה, כרת נפקא ליה מן כל דם														⚡	◊	
דם - מה תלמוד לומר כל דם? אין לי אלא דם קדשים שהנפש יוצא בו שהוא מכפר, דם חולין ודם התמצית מניין? ת"ל: כל דם	דתניא, רבי יהודה:													■	⚡	◊
אלא אימא: אחד לדם חולין, ואחד לדם קדשים, ואחד לדם כיסוי.															■	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלשים ושש	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
המשה לאוין האמורין בדם למה? אחת לדם חולין, ואחת לדם קדשים, ואחת לדם כסוי, ואחת לדם איברין, ואחת לדם התמצית.	ואמר רבא:									■	◊
אכל מעשר דגן ותירוש ויצהר - לוקה שלש.	רבי אילא:									■	◊
והא אין לוקין על לאו שבכללות										⚡	◊
שאני הכא, דמייתרי קראי, מכדי כתב רחמנא (דברים י"ד) ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך תירושך ויצהרך, בפנים אין, בחוץ לא, ל"ל דכתב רחמנא (דברים י"ב) לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותירושך ויצהרך וכו' ש"מ לחלק.										!	◊
אי מההוא, ה"א: ה"מ בעשה, אבל בלאו אימא לא										⚡	
אמטו להכי כתב רחמנא לא תוכל לאוקמה בלאו										!	◊
ועדיין לאו שבכללות הוא										⚡	◊
אם כן, נימא קרא לא תוכל לאכלם בשעריך, מעשר דגנך תירושך ויצהרך למ"ל? ליחודי אכילה דכל חד וחד.										!	◊
האוכל לחם קלי וכרמל - לוקה ג'.	רבי יצחק:									■	◊
והא אין לוקין על לאו שבכללות										⚡	◊
שאני הכא, דמייתר קראי, לימא קרא לחם ונילף קלי וכרמל מיניה										!	◊
איכא למיפרך: מה ללחם שכן נתרבה אצל חלה										⚡	
נכתוב קלי ולא לכתוב לחם ונילף מקלי										!	
לחם מקלי לא אתי, משום דקלי איתיה בעיניה, לחם לא איתיה בעיניה כרמל מקלי לא אתי, משום דקלי נתרבה אצל מנחות, כרמל לא נתרבה אצל מנחות										⚡	
נכתוב כרמל ונילף לחם וקלי מיניה										!	
איכא למיפרך: מה לכרמל שכן לא נשתנה מבריינתו										⚡	
מן חד לא ילפי, נילף חדא מן תרין - לא נכתוב קרא לחם ונילף מקלי וכרמל.										!	
איכא למיפרך: מה לקלי וכרמל דאיתנהון בעיניהון										⚡	
לא נכתוב קרא כרמל ונילף מלחם וקלי										!	
איכא למיפרך: מה ללחם וקלי שכן נתרבו אצל מנחות										⚡	
לא נכתוב קרא קלי ונילף מלחם וכרמל, מאי פרכת? אי פרכת: מה ללחם שכן נתרבה אצל חלה, כרמל יוכיח ואי משום דכרמל לא נשתנה מבריינתו, לחם יוכיח הלכך לוקה דמייתר.	אמר רב יצחק:									!	◊
ואימא: קלי דמייתר מחייב חדא, אכולהון מחייב חדא										⚡	
אם כן, נכתוב קרא לחם כרמל וקלי, אי נמי נכתוב קלי ולחם וכרמל, אמאי כתב לקלי באמצע? הכי קאמר: לחם בקלי נחייב, וכרמל נחייב בקלי.										!	◊
לעולם אל תהי גזירה שוה קלה בעיניך, שהרי פיגול אחד מגופי תורה, ולא לימדו הכתוב אלא מגזירה שוה	רבי ינאי:									■	◊
נאמר להלן (ויקרא י"ט) ואוכליו עונו ישא, ונאמר כאן (ויקרא ז') והגפש האוכלת ממנו עונה תשא, מה להלן כרת, אף כאן כרת.	דאמר רבי יוחנן, תני זבדא בר לוי:									■	◊
לעולם אל תהי גזירה שוה קלה בעיניך, שהרי נותר אחד מגופי תורה, ולא לימדו הכתוב אלא מג"ש.	רבי סימאי:									■	◊
מאי היא?										^	
יליף קדש קדש, ואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל, וכתבי: (שמות כ"ט) ושרפת את הנותר באש כי קדש וגו'.										!	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלישים ושש	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לעולם אל תהי ג"ש קלה בעיניך, שהרי בתו מאנוסתו הן הן גופי תורה, ולא לימדה הכתוב אלא מג"ש	אב"י:										◊
אתיא הנה הנה לאיסורא, אתא זמה זמה לשרפה.	דאמר רבא, אמר לי ר' יצחק בר אבדימי:										◊
אל תהי ג"ש קלה בעיניך, שהרי נסקלים הן הן גופי תורה, ולא לימדה הכתוב אלא מג"ש	רב אשי:										◊
נאמר כאן דמיהם במ, ונאמר באוב וידעוני דמיהם במ, מה להלן בסקילה, אף כאן בסקילה.	דתניא:										◊
המפטם את השמן כו'.											◊
המפטם את השמן ללמוד בן או למוסרו לציבור - פטור, לטוך - חייב, והסך ממנו - פטור, לפי שאין חייבין אלא על סיכת שמן המשחה שעשה משה בלבד.	ת"ר:										◊
ללמוד בו או ע"מ למוסרו לציבור - פטור.	אמר ר:ר:										◊
מגלג?											◊
אתיא ובמחנותו מן במתכונתה דקטרת, וכתיב לגבי קטרת: (שמות ל') לא תעשו לכם, לכם הוא דאסור, אבל למוסרו לציבור - פטור, גבי שמן נמי למוסרו לציבור - פטור.											◊
ותיהדר קטרת ונילף משמן, מה שמן כי מפטם לחציין - פטור, אף קטרת נמי כי מפטם לחציין - פטור											◊
קטרת שפטמה לחציין - חייב, שמן שפטמו לחציין - פטור	אלמה אמר רבא:										◊
גבי שמן כתיב: ובמתכונתו לא תעשו כמותו, כמותו הוא דאסור, אבל חציו שפיר דמי, גבי קטרת דכתיב: והקטרת אשר תעשה, כל עשייה דקטרת, אפשר דמקטיר פרס שחרית ופרס בין הערבים.	אמר לך רבא:										◊
שמן המשחה: מר דרור ה' מאות, קדה ה' מאות, קנמן בשם ה' מאות, וקנה בשם חמשים ומאתים, נמצאו כולם אף ושבעה מאות וחמשים.	ת"ר:										◊
תנא מנינא קמ"ל?											◊
תנא הא קא קשיא ליה, אימא: קנה בשם כקנמן בשם, מה קנמן בשם מחציתו בחמשים - ומאתים, אף קנה בשם מחציתו חמשים ומאתים, דהוה להו תריין אלפים.											◊
ואימא ה"ג											◊
אם כן, נכתוב קרא קנמן בשם וקנה בשם מחצה ומחצה חמשים ומאתים.											◊
כשהוא שוקל, בהכרע הוא שוקל או עין בעין הוא שוקל?	רב פפא לאב"י:										◊
רחמנא כתב: בד בבד, ואת אמרת: בהכרע.	אמר ליה: [אב"י]										◊
הקב"ה יודע בהכרעות	והאמר רב יהודה:										◊
אלמא דאית בהו הכרע											◊
דקנמן בשם אמאי מייתי מחציתו דחמש מאות חמשים ומאתים בחד זימנא וחמשים ומאתים בחד זימנא? כיון דכולהון ה' מאות הויין, נייתי ה' מאות בבת אחת ש"מ, מדקמייתי לה לקנמן בשם בתרי זימני הכרע אית ביה, והקב"ה יודע בהכרעות.	אלא אמר רב יהודה:										◊
ומאי בד בבד?											◊
שלא יניח משקל במשקל וישקול.	רבינא:										◊
שמן המשחה שעשה משה במדבר משלקו העיקרין, דברי ר' יהודה	ת"ר: [רבי יהודה]										◊
והלא לטוך העיקרין אינו סיפק - כיצד עושה? הביאו העיקרין ושלקום במים, והציף עליהן שמן המשחה וקלט את הריח וקפחו	א"ל רבי יוסי:										◊
וכי נס אחד נעשה בשמן המשחה? והלא נסים הרבה נעשו בו מתחלתו ועד סופו, תחלתו לא היה אלא י"ב לוג, ובו נמשח המשכן וכליו ואהרן ובניו כל שבעת ימי המלואים, ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים, וכולו קיים לעתיד לבא, שנאמר: (שמות ל') שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם, זה בנימטריא י"ב לוגין הויין.	אמר לו רבי יהודה:										◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>■ מקרא-key:</p>	

כריתות-שלשים ושש	מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מימרא																		
(ויקרא ח') ויקח משה את שמן המשחה וימשח את המשכן וגו' - רבי יהודה אומר: שמן המשחה שעשה משה במדבר הרבה נסים נעשו בו מתחלתו ועד סופו, תחלתו לא היה אלא י"ב לוגין, כמה יורה בולעת, כמה עיקרין בולעין, כמה האור שורף, ובו נמשח משכן וכליו, אהרן ובניו כל ז' ימי המלואים, ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים ואפי' כהן גדול בן כ"ג טעון משיחה, ואין מושחין מלך בן מלך ואם תאמר: מפני מה משחו את שלמה? מפני מחלוקת אדוניה, ואת יהואש? מפני עתליה, ואת יהואחז? מפני יהויקים אחיו, שהיה גדול מאחיו שתי שנים.	ת"ר:																	
ואפי' כ"ג בן כ"ג טעון משיחה.	אמר מר:																	
מגלן?																		
דכתיב: (ויקרא ו') והכהן המשיח תחתיו מבניו, נימא קרא והכהן שתחתיו מבניו, מאי המשיח? הא קמ"ל, דאפי' מבניו ההוא דמשח הוי כ"ג, ואי לא משח לא הוי כ"ג.																		
אין מושחין מלך בן מלך.	אמר מר:																	
מגלן?																		
דכתיב: (דברים י"ז) למען יירדך ימים על ממלכתו הוא ובניו - ירושה היא.	אמר רב אחא בר יעקב:																	
ומפני מה משחו את שלמה?																		
מפני מחלוקת אדוניה.																		
מגלן דכי אתי מחלוקת בעי משיחה, ולא כל דבעי מלכא מורית ליה מלכותא?																		
אמר קרא: (דברים י"ז) בקרב ישראל בֹּזֵמַן שְׁלוֹמֵ בִישְׂרָאֵל.	רב פפא:																	
אף יהוא בן נמשי לא נמשח אלא מפני מחלוקת יורם בן אחאב.	תנא:																	
אמאי? תיפוק ליה דמלך ראשון הוא																		
מלכי בית דוד מושחין, מלכי ישראל אין מושחין, ואם תאמר: מפני מה משחו יהוא בן נמשי? מפני מחלוקת יורם בן אחאב.	חסורי מיחסרא והכי קתני:																	
מלכי בית דוד מושחין, ואין מלכי ישראל מושחין.	אמר מר:																	
מגלן?																		
דכתיב: (שמואל א' ט"ז) קום משחהו כי זה הוא, זה טעון משיחה, ואין אחר טעון משיחה.																		
מפני מחלוקת יורם.	אמר מר:																	
ומשום מחלוקת יורם בן אחאב נמעל בשמן המשחה?																		
באפרסמא דכיא	כדאמר רב פפא:																	
ה"נ באפרסמא דכיא.																		
ואת יהואחז? מפני יהויקים, שהיה גדול ממנו שתי שנים.																		
ומי קשיש? והכתיב: (דברי הימים א' ג') ובני יאשיהו הבכור יוחנן והשני יהויקים והשלישי צדקיהו והרביעי שלום																		
יוחנן הוא יהואחז צדקיהו הוא שלום	ואמר רבי:																	
אלא, לעולם יהויקים קשיש, ואמאי קרי ליה בכור? שהוא בכור למלכות.																		
ומי מוקמינן וזוטא קמי קשישא? והכתיב: (דברי הימים ב' כ"א) ואת הממלכה נתן ליהורם כי הוא הבכור																		

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלישים ושש	מאן דאמר	כ	ט	י	ז	ח	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
ההוא ממלא מקום אבותיו הוה.		!										◊	
הוא שלום הוא צדקיה.	אמר מר:		■									<	
והא בדרי קחשיב ואמאי קרי ליה שלישי?			⚡									:	
שהוא שלישי לבנים		!										◊	
ואמאי קרי ליה רביעי?			⚡									:	
שהוא רביעי למלכות, משום דמלך יכניה קמיה, בתחלה מלך יהואחזו וסוף מלך יהויקים, וסוף מלך יכניה, וסוף מלך צדקיה.		!										◊	
הוא שלום הוא צדקיה, ולמה נקרא שמו שלום? שהיה שלם במעשיו.	ת"ר:		■									◊	
דבר אחר: שלום - ששלם מלכות בית דוד בימיו			■									◊	
ומה שמו?			■	^								:	
מתניה שמו, שנאמר: (דברי הימים ב' ל"ו) וימלך את מתניה דודו תחתיו ויסב שמו צדקיה, דאמר לו: יה יצדיק עליך את הדין אם תמרוד בי, שנאמר: (דברי הימים ב' ל"ו) ויביאהו בבלה, וכתוב: (דברי הימים ב' ל"ו) וגם במלך נבוכד נאצר מלך בבל מרד אשר השביעו באלהים.			■	!								◊	
ומי הוה שמן המשחה?												⚡	
משגגנו ארון, נגנו צנצנת המן וצלוחית שמן המשחה, ומקלו של אהרן שקדים ופרחים, וארגו ששגרו פלשתים דורון לאלהי ישראל, שנאמר: (שמואל א' ו') ואת כלי הזהב אשר השיבותם לו אשם תשימו בארגו מצדו	והתניא:										■	⚡	◊
ומי גנו?											^		
יאשיה מלך יהודה גנו, שנאמר: (דברי הימים ב' ל"ה) ויאמר המלך אל הכהנים תנו את ארון הקדש											!		◊
אתיא שם שם, אתיא דורות דורות, אתיא משמרת משמרת	ואמר רבי אלעזר:										■	!	
באפרסמא דכיא.	רב פפא:											!	◊
מושחין את המלכים כמין נור, ואת הכהנים כמין כי.	ת"ר:											■	◊
כמין כי יוני.	רב מנשיה:											■	◊
בתחלה מציק שמן על ראשו ואחר כך נותן לו שמן בין ריסי עיניו	תני חדא:											⚡	◊
בתחלה נותן לו שמן בין ריסי עיניו ואחר כך מציק לו שמן על ראשו	ותני אחריתי:											⚡	◊
תנאי היא, איכא למאן דאמר: משיחה עדיפא, ואיכא למאן דאמר: יציקה עדיפא.												!	
מאי טעמא דמ"ד יציקה עדיפא? שנאמר: (ויקרא ח') ויצק משמן המשחה על ראש אהרן												■	◊
ומאן דאמר משיחה עדיפא, קסבר: שכן נתרבה אצל כלי שרת. והכתיב ויצק, ולבסוף וימשח ה"ק: מה טעם ויצק? משום, וימשח אותו לקדשו.												■	◊
(תהלים קל"ג) כשמן הטוב היורד על הראש וגו' - כמין שתי טיפין מרגליות היו תלויות לאהרן בזקנו.	ת"ר:											■	◊
כשהוא מספר עולות ויושבות בעיקרי זקנו, ועל דבר זה היה משה רבינו דואג, שמא חס ושלום מעלתי בשמן המשחה יצתה בת קול ואמרה: (תהלים קל"ג) כטל חרמון שירד על הררי ציון, מה טל אין בו מעילה, אף שמן שירוד על זקן אהרן אין בו מעילה, ועדיין אהרן היה דואג, שמא משה לא מעל ואני מעלתי יצתה בת קול ואמרה לו: (תהלים קל"ג) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, מה משה לא מעל, אף אתה לא מעלת.	רב כהנא, תנא:											■	◊
אין מושחין את המלכים אלא על המעיין, כדי שתימשך מלכותו, שנאמר: (מלכים א' א') ויאמר המלך וגו' והורדתם אותו על גיתון ומשח אותו שם.	ת"ר:											■	◊

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום-חזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>■ מקרא-key:</p>	

כריתות-שלישים ושש	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
האי מאן דבעי לידע אי משכא שתא אי לא, מיתני שרגא בהלין עשרה יומין דבין ריש שתא ליומא דכיפורי וניתלי בביתא דלא נשיב זיקא, אי משיך נהוריה נידע דמסיק שתיה.	רב אמי:									■
ומאן דבעי נעביד עיסקי ובעי דנידע אי מצלח עיסקי אי לא, נירבי תרגולא, אי שמין ושפר נידע דמצלח.										■
האי מאן דבעי ניפוק באורחא ובעי דנידע אי הדר לביתיה, נייעול ניקום בביתא דבהתא, אם חזי בבואה לבבואה דבבואה נידע דאתי לביתיה.										■
ולאו מילתא היא, דילמא הלשא דעתיה ומתרע מזליה.										■
השתא דאמרת סימנא מילתא היא, יהא רגיל איניש למיכל ריש שתא קרא ורוביא, כרתו, סילקא ותמרי.	אביי:									■
א רב משו שא לבניה. כי בעיזו למיה למנמו קמיה דרבנן, גווס מעיקרא מחבי ויהודי עולז קמי דרבנן וכי יתביתו קמי רבנן, חזו לפומיה דרבנן, שנאמר: (ישעיהו ל') והיו עיניך רואות את מוריך וכי גריסיתו עיניך עיני רבנן.	[רב מרשיא]									■
אקילקי דמתא מחסיא ולא אפדני דפומבדיתא										■
טב גילדנא סריא למיכל מכותחא דרמי כיפי.										■
(שמואל א' ב') ותפתל חנה ותאמר עלץ לבי בה' רמה קרני, רמה קרני ולא רמה פכי, דוד ושלמה שנמשחו בקרן - נמשכה מלכותם, שאול ויהוא שנמשחו מן הפך - לא נמשכה מלכותם.										■
המפטם את הקטרת.										■
המפטם את הקטרת ללמד בה או למוסרה לציבור - פטור, להריח בה - חייב, והמריח בה - פטור, אלא שמעל.	ת"ר:									■
ומי איכא מעילה בריח										⚡
קול ומראה וריח - אין בהן משום מעילה	והאמר ר"ש בן פזי א"ר יהושע ב"ל משום בר קפרא:									⚡
ריח אחר שתעלה תמרתו אין בו משום מעילה, שהרי אין לך דבר אחר שנעשה מצותו ומועלין בו.										!
אלמה לא? והרי תרומת הדשן, דנעשית מצותה ומועלין בה										⚡
משום דהוי תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.										!
הניחא לרבנן, אלא לר' דוסא מאי איכא למימר?										⚡
(ויקרא י"ז) והניחם שם - מלמד שטעונין גניזה	דתניא: [רבנן]	◆	■							⚡
כשירין הן לכהן הדיוט, ומה תלמוד לומר והניחם שם? שלא ישתמש בהן ביום הכפורים אחר	רבי דוסא:	◆	■							⚡
משום דהוי תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.										!
תרומת הדשן מאי היא?										^
(ויקרא ו') ושמו אצל המזבח - מלמד שטעונין גניזה.	דתניא:	!	■							⚡
עגלה ערופה מאי היא?										^
(דברים כ"א) וערפו שם את העגלה בנחל - מלמד שטעונין גניזה.	דתניא:	!	■							⚡
ולמ"ד: שני כתובין הבאים כאחד מלמדין, הכא ודאי אין מלמדין, משום דהוי תרי מיעוטי, בתרומת הדשן כתיב ושמו - הדיון אין, מידי אחרינא לא, גבי עגלה ערופה כתיב הערופה - ערופה אין, מידי אחרינא לא.										!
פיטום הקטרת, הצרי והציפורן והחלבנה והלבונה משקל שבעי של שבעים מנה, מור וקציצה שיבולת נרד וכרכום משקל ששה עשר של ששה עשר מנה, הקושט שנים עשר, קילופה שלשה, וקנמון תשעה, בורית כרשינה תשעה קבין, יין קפריסין סאין תלתא קבין ותלתא, אם אין לו יין קפריסין מביא חמר חזיריין עתיק, מלח סדומית רובע, מעלה עשן כל שהוא	ת"ר:									■
אף כיפת הירדן כל שהוא.	רבי נתן:									■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלשים ושש	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואם נתן בה דבש - פסלה.											◊
חיסר אחת מכל סממניה - חייב מיתה.											◊
הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף.	רבי שמעון:										◊
בורית כרשינה - ששפין בה את הציפורן, כדי שתהא נאה.											◊
יין כפריסין - ששורין בו את הציפורן, כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה, אלא שאין מכניסין מי רגלים למקדש.											◊
מסייע ליה לר' יוסי בר"ה											■
(שמות ל') קדש היא קדש תהיה לכם, כל מעשיה לא יהו אלא בקדש.	דאמר: [רבי יוסי ברבי חנינא]										◊
המקדש נכסיו והיו בה דברים הראויין לקרבנות הציבור - ינתנו לאומנין בשכרן	מיתביב:										◊
הני דברים הראויין מאי נינהו?											◊
אי בהמה וחייה											!
תנא ליה											◊
אי יינות שמנים וסלתות											!
תנא ליה											◊
אלא לאו קטרת											◊
באותה הניתנת לאומנים בשכרן	רבי אושיא:										!
מותר הקטרת מה היו עושים בה? היו מפרישין שכר האומנין, ומחללין אותה על מעות האומנין, ונותנין אותן לאומנין בשכרן, וחוזרים ולוקחין אותה מתרומת חדשה.	דתניא:										!
הא בכולהו מותרות תני חזירין ולוקחין אותה מתרומת חדשה, והכא לא תני	מתקיף לה רב יוסף:										◊
באחד מסממני הקטרת.	אלא אמר רב יוסף:										!
קטרת היתה נעשית שס"ח מנה, שס"ה כנגד ימות החמה, שלשה מגין יתירין שמהן מכניס כהן גדול מלא חפניו ביום הכיפורים, והשאר ניתנת לאומנין בשכרן	ת"ר:										■
מותר הקטרת מה היו עושים בה? מפרישין שכר האומנין, ומחללין אותה על מעות האומנין, ונותנין אותן לאומנין בשכרן, וחוזרין ולוקחין אותה מתרומת הלשכה.	כדתניא:										■
מותר הקטרת, אחת לשישים או לשבעים שנה היו מפטמין אותה לחצאין, לפיכך יחיד שפיטם לחצאין - חייב, דברי רבן שמעון בן גמליאל שאמר משום	דמרי גמליאל בן שמעון בן גמליאל שאמר משום										■
בכל יום מתקן במתכונתה והיה מכניס.	חכמים:										■
מסייע ליה לרבא											■
קטורת שפטמו לחצאין - חייב, דכתיב: (שמות ל') והקטרת אשר תעשה, כל שתעשה, והא אפשר דעבדה פרס בשחרית ופרס בין הערבים.	דאמר רבא:										■
היו מחזירין אותה למכתשת פעמים בשנה, בימות החמה פזורה, שלא תתעפש, בימות הגשמים צבורה, כדי שלא תפוג ריחה וכשהוא שוחק, אומר: הדק היטב, היטב הדק, דברי אבא יוסי בן יוחנן	ת"ר: [אבא יוסי בן יוחנן]										■
ושלש מגין יתירין שמהן כ"ג מכניס מלא חפניו ביה"כ, נותן אותה למכתשת בערב יוה"כ, ושוחקן יפה יפה כדי שתהא דקה מן הדקה											■
(ויקרא ט"ז) דקה - מה ת"ל? והלא כבר נאמר (שמות ל') ושחקת ממנו הדק, מה ת"ל דקה? כדי שתהא דקה מן הדקה.	כדתניא:										■
כשהוא שוחק, אומר היטב הדק, הדק היטב.	אמר מר:										■
מסייע ליה לר' יוחנן											■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלשים ושש	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כשם שהדיבור רע ליון, כן הדיבור יפה לבשמים.	דאמר רבי יוחנן:										■
י"א סממנין נאמרו לו למשה בסני.	רבי יוחנן:										■
מאי קראה? (שמות ל') קח לך סמים - תרי, נטף ושחלת וחלבנה - הא חמשה, וסמים אחרני חמשה - הא עשרה, ולבונה זכה חד - הא חד סרי.	רב הונא:										■
ואימא: סמים - כלל, נטף ושחלת וחלבנה - פרט, סמים - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש דבר שקיטר ועולה וריחו נודף, אף כל דבר שקיטר ועולה וריחו נודף.											⚡
וכ"ת, א"כ לכתוב קרא חד פרטא											!
לאיי, מיצרך צריכי, דאי כתב נטף, ה"א: מין אילן אין, אבל גידולי קרקע לא, מש"ה כתב ושחלת ואי כתב ושחלת, ה"א: גידולי קרקע אין, אבל מין אילן אימא לא, משום הכי כתב נטף וחלבנה לגופיה אתא, מפני שריחה רע											⚡
א"כ מקה לך נפקא ליה.											!
ואימא: סמים בתראי תרין נינהו כסמים קדמאי											⚡
א"כ, נכתוב סמים בהדי הדדי, וסוף נכתוב נטף ושחלת וחלבנה.											!
סמים - כלל, נטף שחלת וחלבנה - פרט, סמים - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש דבר שקיטר ועולה וריחו נודף, אף כל דבר שקיטר ועולה וריחו נודף	דבי רבי ישמעאל תני:										■
או אינו אלא כלל בכלל ראשון ופרט בפרט ראשון?											⚡
אמרת: לאו, הא אין לך עליך לדון בלשון אחרון אלא בלשון ראשון.											!
או אינו אלא כלל בכלל ראשון ופרט בפרט ראשון? אמרת: לאו, הא אין עליך לדון.	אמר מר:										⚡
מאי קושיא?											^
הכי קא קשיא ליה: סמים בתראי תרי כי סמים קדמאי תרין הדר ושני כדשנין, דא"כ, נכתוב קרא סמים סמים נטף ושחלת וחלבנה.											!
ומאי פרט בפרט ראשון?											^
הכי קא קשיא ליה: מיני אילנות ילפי מן נטף, וגידולי קרקע ילפי משחלת, ויליפי נמי מלבונה זכה דאייתי בהד צד, דניתי דבר שריחו נודף ואע"פ שאין קוטר ועולה											!
הדר אמר: א"כ, נכתוב קרא ללבונה זכה - במיצעי ותילף מינה.											⚡
אי כתביה לבונה זכה במיצעי הויין תרי עשך											!
אם כן, נכתוב קרא לבונה זכה במיצעי וחלבנה לבסוף.											⚡
מגופה, מה לשון קטרת? דבר שקוטר ועולה.	ריש לקיש:										!
כל תענית שאין בה מפורשי ישראל אינה תענית, שהרי חלבנה ריחה רע, ומנאה הכתוב עם סממני קטרת.	רב חנא בר בונא א"ר שמעון חסידא:										■
מהכא: (עמוס ט') ואגודתו על ארץ יסדה.	אביי:										■
והסך בשמן המשחה.											■
הסך בשמן המשחה לבהמה וכלים - פטור, לעובדי כוכבים ולמתים - פטור.	ת"ר:										■
בשלמא בהמה וכלים, דכתבי: (שמות ל') על בשר אדם לא ייסך, ובהמה וכלים לאו אדם הוא, מתים - נמי פטור, דכיון דמית ליה, מת מיקרי ולא אדם, אלא עובדי כוכבים - אמאי פטור? הא אדם נינהו											⚡
לאיי, דכתבי: (יחזקאל ל"ד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, אתם קרויין אדם, ואין העובדי כוכבים קרויין אדם.											!
והכתבי: (במדבר ל"א) ונפש אדם ששה עשר אלף											⚡

Talmud Navigator

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה- ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלישים ושש	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ההוא לאפוקי בהמה.										!	
והכתיב: (יונה ד') ואני לא אחוס על נינוה וגו'.										ז	◇
ההוא לאפוקי בהמה.										!	◇
כל שישנו בסך ישנו בכל ייסך, וכל שאינו בסך אינו בכל ייסך.	ואיבעית אימא, כדקתני תנא קמיה דר"א:									!	◇
הסך בשמן המשחה לבהמה וכלים, לעובדי כוכבים ומתים - פטור, למלכים ולכהנים - ר"מ מחייב	תניא אידך: [רבי מאיר]									◇	■
פטור.	רבי יהודה:									◇	■
וכמה יסוך ויהא חייב?										^	
כל שהוא	רבי מאיר:									!	◇
כזית.	רבי יהודה:									!	◇
פטוך	והאמר רבי יהודה:									ז	■
כי פטר ר' יהודה - גבי מלכים וכהנים, גבי הדיוט מחייב.										!	◇
ר"מ ור' יהודה במאי פליגי?										^	
בהא פליגי:	רב יוסף:									!	◇
על בשר אדם לא ייסך כתיב, וכתיב (שמות ל') ואשר יתן ממנו על זר, מה סיכה כל שהוא, אף נתינה כל שהוא	רבי מאיר סבר:									◇	■
ילפינן נתינה דעל זר מנתינה דעלמא, מה נתינה דעלמא כזית, אף נתינה דעל זר כזית	רבי יהודה סבר:									◇	■
אבל סיכה למימשח מלכים וכהנים - דברי הכל כל שהוא.	[דברי הכל]									!	◇
במאי פליגי רבי מאיר ורבי יהודה גבי מלכים וכהנים?	וא"ר יוסף:									■	◇
ואשר יתן ממנו על זר כתיב, ומלך וכהן השתא זרים ניהו	רבי מאיר סבר:									◇	■
בעינן עד דאיכא זר מתחלתו ועד סופו, ומלך וכהן מעיקרא לאו זרים הוו.	רבי יהודה סבר:									◇	■
ואזדו לטעמייהו	רב איקא בריה דרב אמר:									■	
בת כהן שנישאת לישראל ואכלה בתרומה - משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש, ומיתתה בשריפה, ניסת לאחד מן הפסולין - משלמת קרן וחומש, ומיתתה בחנק, דברי ר"מ	דתניא: [רבי מאיר]									◇	■
אחת זו ואחת זו משלמת הקרן ואינה משלמת החומש, ומיתתה בשריפה.	חכמים:									◇	■
מחלוקת - בנתינת שמן המשחה ובשינויי דשנינן, אבל נתינה דעלמא - דברי הכל כזית.	רב יוסף:									■	◇
כל שישנו בסך ישנו בכל ייסך, וכל שאינו בסך אינו בכל ייסך.	גופא, תני תנא קמיה דר' אלעזר:									■	◇
שפיר קאמרת, לא ייסך כתיב וקרי ביה לא ייסך.	א"ל: [רבי אלעזר]									■	
מנין לכהן גדול שנטל משמן המשחה שעל ראשו ונתן על בני מעיו, מנין שהוא חייב? שנאמר: (שמות ל') על בשר אדם לא ייסך.	תני רב חנניה קמיה דרבא:									■	◇
כהן שסך בשמן של תרומה, בן בתו ישראל מתעגל בו ואינו חושש?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי, מ"ש מהא דתניא:									ז	◇
התם (ויקרא כ"ב) ומתו בו כי יחללוהו כתיב, כיון דחלליה הא איתחיל, אבל גבי שמן המשחה כתיב (במדבר ו') כי נזר גו' אלהיו עליו, שמן משחה קרייה רחמנא, דאע"ג דאיתא עליו לא איתחיל.	א"ל: [רב אשי]									!	◇
על אלו חייבין על זדוננו כו'.										■	<

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>■ מקרא-key:</p>	

כריתות-שלישים ושש	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
חזן ממתא מקדש וקדשיו	קתני:									■
ממאי מפיך ליה?										^
חזן ממתא מקדש וקדשיו שאין מביא אשם תלוי.	הכי קתני:									■
וניתני נמי: חזן ממי שעבר עליו יום הכיפורים, שאין מביא אשם תלוי.										◊
כי קתני - היכא דאיתיה לחטאת ורחמנא פטריה, עבר עליו יום הכיפורים ליתיה לחטאת, דקא כפר ליה.	ריש לקיש:									! ◊
במבעט, דקאמר אין יום הכפורים מכפר, דאי הדר ביה בתר יום הכיפורים, בעי לאיתויי אשם תלוי.	רבי יוחנן:									! ◊
מבעט נמי מכפר עליה יום הכיפורים.	ור"ל סבר:									■
ובפלוגתא:										■
האומר לא יתכפר לי חטאתי - אביי אמר: אינה מכפרת	[אביי]									◊ ■ ■
מכפרת.	רבא:									◊ ■ ■
היכא דאמר לא תיקרב - דכולי עלמא לא פליגי דלא מכפרת, דכתיב: (ויקרא א') יקרב אותו לרצונו, כי פליגי - דאמר תיקרב ולא תכפר										◊ ■
אין מכפרת, דהא אמר לא תכפר	אביי:									◊ ■
מכפרת, כיון דאמר תיקרב, כפרה ממילא אתי.	רבא:									◊ ■
והדר ביה רבא										◊ ■
יכול יהא יום הכיפורים מכפר על שבין ועל שאין שבין?	כדתניא:									◊ ■
ודין הוא, ומה חטאת ואשם מכפרין ויה"כ מכפר, מה חטאת ואשם אין מכפרין אלא על השבין, אף יה"כ אין מכפר אלא על השבין										! ◊
לא, אם אמרת בחטאת ואשם - שאין מכפרין על המזיד כשוגג, תאמר ביה"כ - שמכפר על המזיד כשוגג? והואיל ומכפר על המזיד כשוגג, מכפר על שבין ועל שאין שבין?										◊ ■
ת"ל: (ויקרא כ"ג) אך, חלק										! ◊
מאי שבין ושאין שבין?										◊ ^ ■
אלימא שבין - שוגג, לא שבין - מזיד										! ◊
לא, אם אמרת בחטאת ואשם כו'	הא קתני:									◊ ■ ■
אכל חלב והפריש קרבן, והמיר דתו וחזר בו - הואיל ונדחה ידחה	אלא כי הא דעולא א"ר יוחנן:									! ◊
נדי דאידיחי קרבן, גברא בר כפרה הוא										◊ ■
אלא, שבין - דאמר יכפר עלי חטאתי, שאין שבין - דאמר לא תכפר עלי חטאתי, ש"מ.										! ◊
יכול יהא יום הכפורים מכפר אלא על שנתענה בו ולא עשה בו מלאכה וקראו מקרא קודש, לא נתענה בו ועשה בו מלאכה ולא קראו מקרא קודש יכול לא יהא יום כיפורים מכפר? ת"ל: (ויקרא כ"ג) יה"כ הוא, מ"מ	ורמינהי:									◊ ■
ותרווייהו סתם סיפרא הוא, קשיין אהדד?										◊
לא קשיא: הא רבי אליבא דרבי יהודה, הא רבי אליבא דידיה	אביי:									! ◊
כל עבירות שבתורה, בין עשה תשובה ובין לא עשה תשובה - יה"כ מכפר, חזן מפרק עול ומגלה פנים בתורה ומפר ברית בשר, שאם עשה תשובה - יה"כ מכפר, ואם לאו - אין יה"כ מכפר.	דתניא רבי:									! ◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

כריתות-שלשים ושש	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
מימרא	רבי:										◊
הא והא רבי אליבא דנפשיה, ומודה רבי בעבירות דיוה"כ גופיה דלא מכפר. דאי לא תימא הכי, כרת דיוה"כ, לרבי, כיון דבכל שעתא ושעתא מכפר, היכי משכחת לה?	ומאי קושיא? דילמא דעבד עבידתא כולי ליליא ובהדי עמוד השחר מית, דלא הוה יממא דלכפר ליה.										⚡
תינח כרת דליליא, כרת דיממא היכי משכחת לה?	ומאי קושיא? דילמא בהדי דקאכל נהמא הנקתיה אומצא ומית, דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליה										!
אי נמי, דעבד עבידתיה סמוך לשקיעת החמה	אי נמי, בהדי דעביד עבידתיה פסקיה מרא לשקיה ומית, דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליה.										!
אף המגדף כו'.	אף המגדף כו'.										■
מאי אף המגדף?	מאי אף המגדף?										⚡
רבנן שמעו לר' עקיבא דתני בעל אוב ולא תני ידעוני	רבנן שמעו לר' עקיבא דתני בעל אוב ולא תני ידעוני										!
מאי שנא דלא מייתי קרבן? משום דלית ביה מעשה, מגדף נמי לית ביה מעשה.	מאי שנא דלא מייתי קרבן? משום דלית ביה מעשה, מגדף נמי לית ביה מעשה.										!
מגדף מביא קרבן הואיל ונאמר בו כרת, דברי ר"ע	מגדף מביא קרבן הואיל ונאמר בו כרת, דברי ר"ע										■
ואומר: (ויקרא כ"ד) ונשא חטאו.	ואומר: (ויקרא כ"ד) ונשא חטאו.										■
וכללא הוא, כל היכא דכתיב ביה כרת מייתי קרבן? והא פסח ומילה דכתיב בהו כרת ולא מייתי קרבן	וכללא הוא, כל היכא דכתיב ביה כרת מייתי קרבן? והא פסח ומילה דכתיב בהו כרת ולא מייתי קרבן										⚡
מגדף מביא קרבן, הואיל ונאמר בו כרת במקום קרבן, דברי ר"ע	מגדף מביא קרבן, הואיל ונאמר בו כרת במקום קרבן, דברי ר"ע										■
מדבעי למכתב כרת בעלמא וכתוב כרת במקום קרבן, שמע מינה מייתי קרבן.	מדבעי למכתב כרת בעלמא וכתוב כרת במקום קרבן, שמע מינה מייתי קרבן.										■
ואומר: (ויקרא ט') חטאו ישא.	ואומר: (ויקרא ט') חטאו ישא.										■
אתא לרבנן	אתא לרבנן										■
אמריתו מגדף לית ביה מעשה, מהו מגדף? מברך את השם, אלא כרת דכתיב למאי אתא?	אמריתו מגדף לית ביה מעשה, מהו מגדף? מברך את השם, אלא כרת דכתיב למאי אתא?										■
ליתן כרת למקלל, דכתיב במקלל ונשא חטאו (ויקרא כ"ד), וכתוב בפסח שני (במדבר ט') חטאו ישא, מה להלן כרת אף כאן כרת.	ליתן כרת למקלל, דכתיב במקלל ונשא חטאו (ויקרא כ"ד), וכתוב בפסח שני (במדבר ט') חטאו ישא, מה להלן כרת אף כאן כרת.										■
(ויקרא ט"ו) את ה' הוא מגדף - איסי בן יהודה אומר: כאדם האומר לחבירו גירפתה הקערה וחיסרתה	(ויקרא ט"ו) את ה' הוא מגדף - איסי בן יהודה אומר: כאדם האומר לחבירו גירפתה הקערה וחיסרתה										■
מגדף מברך את השם הוא	מגדף מברך את השם הוא										■
רבי אלעזר בן עזריה:	רבי אלעזר בן עזריה:										■
מגדף היינו עובד ע"ז.	מגדף היינו עובד ע"ז.										■
קסבר: [רבי אלעזר בן עזריה]	קסבר: [רבי אלעזר בן עזריה]										■
את ה' - רבי אלעזר בן עזריה אומר: בעובד ע"ז הכתוב מדבר	את ה' - רבי אלעזר בן עזריה אומר: בעובד ע"ז הכתוב מדבר										◆
לא בא הכתוב אלא ליתן כרת למברך השם.	לא בא הכתוב אלא ליתן כרת למברך השם.										◆
יש מביאות קרבן ונאכל, ויש מביאות קרבן ואינו נאכל, ויש שאינם מביאות .	יש מביאות קרבן ונאכל, ויש מביאות קרבן ואינו נאכל, ויש שאינם מביאות .										■
אלו מביאות קרבן ונאכל:	אלו מביאות קרבן ונאכל:										■
המפלת כמין בהמה חיה ועוף, דר"מ	המפלת כמין בהמה חיה ועוף, דר"מ										◆
עד שיהא בו מצורת אדם	עד שיהא בו מצורת אדם										◆

Talmud Navigator

statement-מימרא- statement challenge-קושיא- challenge question-שאלה- question answer-תירוץ- answer proof-ראיה- proof		חולקים- disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה- story		key-מקרא:									
מאן דאמר		כ ר ט ז ח ט י כ											
מיתרות-שלשים ושש													
מירא													
המפלת סנדל או שיליא או שפיר מרוקם, והיוצא מחותך, וכן שפחה שהפילה, מביאה קרבן ונאכל.												■	◇
ואלו מביאות ואינן נאכלות:												■	◇
המפלת ואין יודע מה הפילה												■	◇
ושתי נשים שהפילו אחת ממין פטור ואחת ממין חובה.												■	◇
אימתו? בזמן שהלכו זה למזרח וזה למערב, אבל אם היו שתיהן עומדות - שתיהן מביאות קרבן ונאכל.	רבי יוסי:											■	◇
אלו שאין מביאות:												■	◇
המפלת שפיר מלא מים מלא דם מלא גנינים												■	◇
המפלת כמין דגים והגבים ושקצים ורמשים												■	◇
המפלת יום ארבעים, ויוצא דופן												■	◇
מחייב ביוצא דופן.	רבי שמעון:											■	◇
שפחה מנלן?												▲	
(ויקרא י"ב) בני ישראל - אין לי אלא בני ישראל, גיורת ושפחה מנין? ת"ל: (ויקרא י"ב) אשה.	דת"ר:											■	◇
מאי וכן שפחה?												▲	
ס"ד אמנא: כי אמרינן כל מצות שהאשה חייבת בה עבד חייב בה, ה"מ בדבר ששוה בין איש ובין אשה, אבל וילדת דבנשים איתא באנשים ליתא, אימא לא תחייב שפחה, אהכי תנא שפחה.												!	◇
אלו מביאין קרבן כו'												■	<
מאי עבדין?												▲	
מיתין תרוייהו חד קרבן ודאי וחסאת עוף ספק ומתני.												!	◇
ומי אית ליה לר' יוסי תנאה?												⋮	
מביאות שניהן חטאת אחת	והתנן, רבי שמעון:											◆	◇
אין שניהן מביאות חטאת אחת	רבי יוסי:											◆	◇
אלמא לר' יוסי לית ליה תנאה												⋮	
מודה ר' יוסי במחוסר כפרה.	רבא:											!	◇
מודה רבי יוסי במחוסר כפרה. מ"ט? התם בעי גברא ידיעה, דכתיב: (ויקרא ד') או הודע אליו חטאתו, הילכך לא מתין ומתני אבל הכא, כי מתין נשים קרבן לאישתרוי באכילת קדשים	וכן כי אתא רבין אמר ר' יוחנן:											■	
כל חטאת שהיא באה על חטא - אין שתים מביאות אותה. אלו שאין מביאות כו'	כדתניא סיפא דההיא רבי יוסי:											■	
מחייב ביוצא דופן.	רבי שמעון:											■	<
מ"ט דר"ש?												▲	
אמר קרא: (ויקרא י"ב) ואם נקבה תלד, לרבות לידה אחרת, מאי היא? יוצא דופן.	ריש לקיש:											!	◇
ורבנן מ"ט?												▲	◇
(ויקרא י"ב) אשה כי תזרע וילדה, עד שתלד ממקום שמזרעת.	רבי מני בר פטיש:											!	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלישים ושש	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	המפלת לאור שמונים ואחד - ב"ש פוטרין מן הקרבן	[בית שמאי]									
	וב"ה מחיבין.	בית הלל:									
	מ"ש אור שמונים ואחד מיום שמונים ואחד? אם שיוה לו לטומאה לא ישוה לו לקרבן?	אמרו ב"ה לב"ש:									
	לא, אם אמרתם במפלת יום שמונים ואחד, שכן יצאה לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן, תאמר במפלת לאור שמונים ואחד, שלא יצאה לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן?	אמרו להם ב"ש:									
	והלא המפלת יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת תוכיח, שלא יצאה לשעה שהיא ראויה להביא בהו קרבן וחייבת קרבן	אמרו להן ב"ה:									
	לא, אם אמרתם יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת, שאף על פי שאינו ראוי לקרבן יחיד ראוי לקרבן ציבור, תאמר במפלת לאור שמונים ואחד, שאין הלילה ראוי לא לקרבן יחיד ולא לקרבן ציבור, והדמים אינן מוכיחים, שהמפלת בתוך מלאת - דמיה טמאים ופטורה מן הקרבן.	אמרו להן ב"ש:									
	הרי הוא אומר (ויקרא י"ב) לבת, לרבות אור שמונים ואחד.	תניא אמרו להן ב"ה לב"ש:									
	ר' הושעיא הוה שכיח קמיה דבר קפרא, שבקיה ואתא קמיה דרבי חייא.										
	זב שראה ג' ראיות בליל ח', מה ב"ה אומרים בדבר זה? טעמייהו דב"ה במפלת בלילה, משום דכתיב לבת, אבל זב שראה ג' ראיות בליל ח' פטרי, דלא מייתרי קראי, או דלמא לא שנא?	ימא חד פגע ביה, בעא מיניה: [רבי הושעיא]									
	מה בבלי אומר בדבר זה?	א"ל בר קפרא:									
	אישתיק רבי הושעיא לא אמר כלום	[רבי הושעיא]									
	צריכין לדברי עיאי.	א"ל בר קפרא:									
	הרי הוא אומר לבת, לרבות אור שמונים ואחד.	נחזור על הראשונות:									
	נימא כתנאי:										
	זב שראה ג' ראיות בליל ח' - תני חדא: מביא	[תני חדא]									
	אינו מביא	תניא אידך:									
	מאי לאו תנאי היא:										
	לילה אין מחוסר זמן	דהא דתניא מביא, קסבר:									
	לילה מחוסר זמן	והדתני אין מביא, קסבר:									
	לילה מחוסר זמן	רב הונא בר אחא א"ר אלעזר: הני תנאי סברי:									
	והא דתניא מביא - בזב בעל ב' ראיות										
	והדתניא אין מביא - בזב בעל ג' ראיות.										
	זב בעל ב' ראיות מאי למימרא?										
	הא קמ"ל, דוקא ראה בליל ח', אבל ביממא דו' לא,										
	כל ראייה שסותרת - אין מביאה לידי קרבן.	קסבר:									
	אמאי אוקימתא להא דתניא אין מביא - בזב בעל ג' ראיות? ליתנייה גבי חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה	רבא:									
	לא פסיקא										
	ראה אחת בלילה וב' ביום - מביא, ב' בלילה ואחת ביום - אין מביא.	דא"ר יוחנן:									

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראייה- ■</p>
<p>key-מקרא:</p>	

כריתות-שלשים ושש	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
תדע דאחת בלילה וב' ביום מביא, דהא ראייה ראשונה שכבת זרע בעלמא, ואילו חזי תרתין אחרנייתא מצטרפי להו.	רב יוסף:										
מדי איריא? ראייה ראשונה של זב חזייה בזמן חיובא, אחת בלילה כיון דלאו בזמן חיובא חזייה, אי לאו דאשמעינן רבי יוחנן דמצטרף, ה"א לא תצטרף.	רב ששת בריה דרב אדי:										
ומי א"ר יוחנן לילה מחוסר זמן?											
נטמא ביום - מביא, בלילה - אין מביא	והאמר חזקיה:										
אפי' בלילה - מביא	רבי יוחנן:										
כי קא"ר יוחנן: ב' בלילה ואחת ביום אין מביא, לדברי האומר מחוסר זמן.											
לדברי האומר, פשיטא											
ראה אחת בלילה וב' ביום - איצטריכא ליה, מהו דתימא: כיון דלאו בזמן חיובא קחזי ליה לא תצטרף, קמ"ל.											
האשה שיש עליה ספק ה' לידות וספק ה' זיבות - מביאה קרבן אחד ואוכלת בובחים, ואין השאר עליה חובה											
ה' זיבות ודאות וה' לידות ודאות - מביאה קרבן אחד ואוכלת בובחים, והשאר עליה חובה.											
מעשה שעמדו קנין בירושלים בדינר זהב, אמר רבן שמעון בן גמליאל: המעון הזה, לא אליו הלילה עד שיהיה בדינרין בסוף כנס לב"ד ולמד: האשה שיש עליה ה' לידות ודאות, ה' זיבות ודאות - מביאה קרבן אחד ואוכלת בובחים ואין השאר עליה חובה, ועמדו קנין ביום ההוא בריבעתים.											
ה' זיבות ודאי ה' זיבות ספק, או ה' לידות ודאי וה' לידות ספק - מביאה ב' קנין, אחת על הודאי ואחת על הספק, של ודאי נאכלת והשאר עליה חובה, של ספק אין נאכלת ואין השאר עליה חובה	ת"ר:										
על ודאי תאמר על האחרונה ותפטר, של ספק אם יש ודאי ביניהן תאמר על הודאי ותפטר, ואם לאו תאמר על אחד מהן ותפטר	רבי יוחנן בן גורי:										
בין על הודאי בין על הספק, תאמר על אחת מהן ותפטר.	רבי עקיבא:										
אימא לך משמיה דרבא הני תנאי במאי פליגי, דר' יוחנן בן גורי מדמי להון לחטאת, דמאן דחייב ה' חטאות עד דמייתי כולהון וסוף מכפר ליה, ה"נ ל"ש ור"ע מדמי להון לטבילין, דמאן דחייב ה' טבילות כיון דטביל חדא זימנא איטהר, ה"נ ל"ש.	רב נחמן בר יצחק לרב פפא: [משמיה דרבא]										
אי ס"ד ר' יוחנן בן גורי לחטאת מדמי להון, אמאי של ספק תאמר על אחת מהן ותפטר? אילו מאן דחייב חמש אשמות תלוין, כי מייתי חד מי מיפטר?	א"ל רב פפא:										
זה הכלל: כל שחלוקין בחטאות חלוקין באשמות	והתניא:										
אלא, דכולי עלמא לטבילות מדמי להון, ובחוששין לפשיעה קמיפלגי	[רב פפא]										
חיישינן לפשיעה	רבי יוחנן בן גורי סבר:										
לא חיישינן לפשיעה.	ורבי עקיבא סבר:										
הדרן עלך שלשים ושש											

Talmud Navigator

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- ■</p>
<p>key-מקרא-:</p>	

כריתות-ארבעה מחוסרי כפרה	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ארבעה מחוסרי כפרה, וארבעה מביאין על הזדון כשוגג.											■
ואלו הן מחוסרי כפרה: הזב, והזבה, והיולדת, והמצורע											◊
גר מחוסר כפרה עד שירוק עליו הדם, נזיר - ליינו ותגלחתו וטומאתו.	רבי אליעזר בן יעקב:										■
מאי שנא זב וזבה דמני להון בתרין?											◊
משום דחלוקה טומאתו, דזב לא מטמא באונס, וזבה לא מטמא בראיות כבימים											!
(ויקרא ט"ו) מבשרו - ולא מחמת אונס	דתניא:										!
ומטמא בראיות כבימים											!
תלה הכתוב את הזכר בראיות ואת הנקבה בימים, וזבה מטמאה באונס ולא מטמאה בראיות כבימים	דתניא:										!
מצורע ומצורעת נמי חלוקה טומאתן, דמצורע טעון פריעה ופרימה, דכתיב: (ויקרא י"ג) בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע, ואסור בתשמיש המטה, ומצורעת אינה טעונה פריעה ופרימה											◊
אין לי אלא איש, אשה מנין? כשהוא אומר (ויקרא י"ג) והצורע - הרי כאן שנים, אם כן מה ת"ל איש? נתקו הכתוב מענין של מעלה לענין של מטה, לומר: איש פורע ופורם ואין האשה פורעת ופורמת, ומותרת בתשמיש המטה, שנאמר: (ויקרא י"ד) וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים - ולא מחוץ לאהלה	דתניא:										◊
הלכך נמגינהו בתרין											◊
זב וזבה עיקר טומאתן חלוקה, מצורע ומצורעת אין עיקר טומאתן חלוקה, האי והאי כגריס הוא.											!
גר מחוסר כו'.	ר"א בן יעקב:										■
ות"ק מאי טעמא לא תני גר?											◊
כי קתני מדעם דמישרי למיכל בקדשים, גר כי קא מייתי קרבן, לאכשורי נפשיה למיעל בקהל.											!
ונזיר מאי טעמא לא תני? סוף סוף נזיר נמי כי מייתי קרבן, לאישתרוי למייתי יין											◊
דחולין הוא.											!
ור"א בן יעקב דקתני נזיר למישרי נפשיה, ניתני נזיר טמא											◊
כי קא מייתי קרבן, למיחל עליה נזירות בטהרה הוא.											!
גר מעוכב לאכול בקדשים עד שיביא קינו, הביא פרידה אחת שחרית - אוכל בקדשים לערב.	תנו רבנן:										■
כל הקנינן שבתורה אחד חטאת ואחד עולה, כאן שתיהן עולות.											■
הביא חובתו מן הבהמה - יצא, עולה ושלמים - יצא, מנחה ושלמים - לא יצא, לא אמרו קן אלא להקל.											■
מאי שנא מנחה ושלמים דלא יצא?											◊
דכתיב: (במדבר ט"ו) כאשר תעשו כן יעשה, מה אתם עולה ושלמים אף גר עולה ושלמים,											!
א"כ, חובתו אחת מן הבהמה לא תיסגי עליה בגוויה, דהכתיב: כאשר תעשו כן יעשה											◊
יש לומר: לעוף איתרבי, לעולת בהמה לא כל שכן.	רב פפא:										!
אי הכי, אפילו מנחה נמי											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-ארבעה מחוסרי כפרה	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
מיפט קרא כן.											!
ועוף היכא איתרבי?											^
כאשר תעשו כן יעשה - מה אתם עולה ושלמים, אף הוא עולה ושלמים, שנא': (במדבר ט"ו) ככם כגר	דת"ר:										!
מנין לרבות את העוף?											^
ת"ל: (במדבר ט"ו) אשה ריח ניחוח לה', איזה דבר שכולו לה? הוי אומר עולת העוף											!
יכול שאני מרבה אפילו מנחה?											⚡
ת"ל: כן.											!
(במדבר ט"ו) יעשה אשה ריח ניחוח לה' - שומע אני כל שעולה לאשים אפילו מנחה ת"ל: (במדבר ט"ו) כאשר תעשו כן יעשה, מה אתם מיני דמים, אף הם מיני דמים	תניא אידיך:										■
אי מה אתם עולה ושלמים, אף הם עולה ושלמים?											⚡
ת"ל: (במדבר ט"ו) ככם כגר יהיה, לכם הקשתיו, ולא לקרבנותיכם.											!
ככם - כאבותיכם, מה אבותיכם לא נכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרצאת דם, אף הם לא יכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרצאת דמים	רבי:										■
להביא פרידה אחת א"א, שלא מצינו בכל התורה כולה.											■
ולא?											⚡
(ויקרא א') והקריבו - מה ת"ל? לפי שנאמר בתורים (ויקרא א') והקריבו, שומע אני האומר הרי עלי עולת העוף - לא יפחות משני פרידיו, ת"ל: והקריבו, אפי' פרידה אחת	והתניא:										■
חובה מיהא לא אשכחן.											!
והאיכא יולדת, דמתאי בן יונה או תור לחטאת											⚡
משום דאיכא כבש בהדה.											!
מה אבותיכם לא נכנסו לברית אלא כו'.	אמר מר:										■
בשלמא מילה, דכתבי: (יהושע ה') כי מולים היו כל העם היוצאים, אי נמי מהכא: (יחזקאל ט"ז) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמך ואומר לך בדמך חיי וגו', הרצאת דמים, דכתיב: (שמות כ"ד) וישלח את נערי בני ישראל, אלא טבילה מנלן?											⚡
דכתיב: (שמות כ"ד) ויקח משה חצי הדם ויזרק על העם, ואין הזאה בלא טבילה .											!
אלא מעתה, האידינא דליכא קרבן לא נקבל גרים											⚡
(במדבר ט"ו) וכי יגור אתכם גר או אשר בתוכם וגו'.	רב אחא בר יעקב:										!
גר בזמן הזה צריך שיפריש רובע לקינו	ת"ר:										■
כבר נמנה עליו רבן יוחנן בן זכאי ובטלה, מפני התקלה.	רבי שמעון:										■
הלכה כר"ש.	רב אידי בר גרשום אמר רב אדא בר אהבה:										■
ואיכא דמתני לה על הדא											■
גר תושב מותר לעשות מלאכה בשבת לעצמו כישראל בחולו של מועד	דת"ר: [ת"ק]										■
כישראל ב"ט	רבי עקיבא:										■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-ארבעה מחוסרי כפרה	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא											
גר תושב עושה בשבת לעצמו כישראל בחול	רבי יוסי:									■	◊
אחד גר תושב ואחד עובד כוכבים עבד ואמה התושבים, עושין מלאכה בשבת לעצמן כישראל בחול.	רבי שמעון:									■	◊
אלו מביאין על הזדון כשוגג: הבא על שפחה, ונזיר שנטמא, ושבועת העדות, ושבועת הפקדון.											■
חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה, וחמשה מביאין קרבן עולה ויורד.											■
אלו מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה: הבא על שפחה ביאות הרבה, ונזיר שנטמא טומאות הרבה.											■
הבא על השפחה.											■
מגלן?											▲
(ויקרא י"ט) וכפר עליו הכהן באיל האשם על חטאתו אשר חטא - מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה, (ויקרא י"ט) ונסלה לו מחטאתו אשר חטא - לעשות מזיד כשוגג.	דת"ר:										■
נזיר שנטמא.											■
מגלן?											▲
דכתיב: (במדבר ו') וכי ימות מת עליו בפתע פתאום, פתע - זה שוגג, וכן הוא אומר: (במדבר ל"ה) אם בפתע בלא איבה הדפו פתאום - זה אונס, וכן הוא אומר: (במדבר י"ב) ויאמר ה' פתאום אל משה.											■
פתאום - זה מזיד, וכן הוא אומר: (משלי כ"ב) ערום ראה רעה ונסתר ופתאים עברו ונענשו.	תניא אידך:										■
נכתוב קרא פתאום, דמשמע שוגג ומשמע מזיד ומשמע אונס, מזיד ואונס כדאמר, ומשמע נמי שוגג, דכתיב: (משלי י"ד) פתי יאמין לכל דבר, ולא נכתוב קרא פתע											◌
אי כתב קרא פתאום, דמשמע שוגג ומשמע מזיד ומשמע אונס, ה"א: כי מייתי קרבן בשוגג, מידי דהוי אתורה כולה, אבל אונס ומזיד אימא לא, כתב רחמנא פתע דשוגג הוא, לגלויי עליה דפתאום דאונס ומזיד הוא, דאפי' הכי חייב רחמנא.											!
ושבועת העדות.											■
מגלן?											▲
בכולן נאמר ונעלם כאן לא נאמר ונעלם, לחייב על המזיד כשוגג.	דת"ר:										■
שבועת הפקדון.											■
מגלן?											▲
יליף תחטא תחטא משבועת העדות.											■
חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה.											■
הבא על השפחה ביאות הרבה.	קתני:										■
מגלן?											▲
וכפר עליו הכהן באיל האשם על חטאתו אשר חטא - מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה, ונסלה לו מחטאתו אשר חטא - לעשות מזיד כשוגג.	דת"ר:										■
והא קרא כי כתיב - במזיד כתיב											◌
אלא אימא: לעשות שוגג כמזיד.											■
הבא על חמש שפחות חרופות בהעלם אחת, מהו? חייב על כל אחת ואחת, או אינו חייב אלא אחת?	בעא מיניה רבי חנינא טירבאה מר' יוחנן:										▲
חייב על כל אחת ואחת.	אמר ליה: [רבי יוחנן]										!

Talmud Navigator

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-ארבעה מחוסרי כפרה	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא											
מאי שנא מחמש העלמות בשפחה אחת?	[רבי חנינא]			ז							
אין שפחה אחת גופין מוחלקין, ה' שפחות גופין מוחלקין.	אמר ליה: [רבי יוחנן]			!							
ומגלן דגבי שפחה גופין מוחלקין?	[רבי חנינא]			ז							
לאו אמרת גבי עריות: ואשה - לחלק על כל אשה ואשה? גבי שפחה נמי כתיב: (ויקרא י"ט) אשר ישכב את אשה שכבת זרע והיא שפחה, לחלק על כל שפחה ושפחה.	אמר ליה: [רבי יוחנן]			!							
נזיר שנטמא טומאות הרבה.											■
מאן תנא?											^
רבי יוסי בר' יהודה היא	רב הסדא:										!
נזירות דטהרה משביעי הוא דחילא עליה	דאמר: [רבי יוסי בר' יהודה]										!
ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי, וכיון דלא יצא שעה הראויה להקריב בה קרבן - אינו חייב אלא קרבן אחד דאי רבי											!
נזירות דטהרה עד שמיני לא חילא עליה	כיון דאמר רבי:										!
אי דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי, כולה טומאה אריכתא היא אי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני, כיון דיצאת שעה שראויה להקריב קרבן, מחייב על כל אחת ואחת אלא ש"מ: ר' יוסי ברבי יהודה היא.											!
מאי ר' יוסי בר' יהודה?											^
וקדש את ראשו ביום ההוא - ביום הבאת קרבנותיו, דברי רבי	דנתיא: [רבי]										!
ביום תגלחתו.	רבי יוסי ברבי יהודה:										!
המקנא לאשתו ע"י אנשים הרבה, ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. הביא ציפרין ונתנגע - לא עלו לו עד שיביא חטאתו	[ת"ק]										■
עד שיביא אשמו.	רבי יהודה										■
מגלן?											^
דכתיב: (במדבר ה') זאת תורת הקנאות, תורה אחת לקנויין הרבה.											!
מצורע שנתנגע נגעים הרבה כו'.											■
מגלן?											^
דכתיב: (ויקרא י"ד) זאת תורת המצורע, תורה אחת למצורעים הרבה.											!
הביא ציפרין ונתנגע - לא עלו לו עד שיביא חטאתו	[ת"ק]										■
עד שיביא אשמו.	רבי יהודה:										■
והאמרת: אין מביא אלא קרבן אחד											ז
הביא ציפרין ונתנגע - אין מביא אלא קרבן אחד, ולאקובעי בעניות ובעשירות לא מיקבע עד שיביא חטאת	חסורי מחסרא והכי קתני: [ת"ק]										■
עד שיביא אשמו.	רבי יהודה										■
מצורע שהביא אשמו והעשיר - הכל הולך אחר חטאת, דברי ר"ש	תנן התם: [רבי שמעון]										■
הכל הולך אחר אשם.	רבי יהודה										■
הכל הולך אחר ציפרין.	תניא, ר"א בן יעקב:										■

Talmud Navigator

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-ארבעה מחוסרי כפרה		ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מקרא	מאן דאמר										
שלשתן מקרא אחד דרשו:	רב יהודה אמר רב:										■
(ויקרא י"ד) אשר לא תשיג ידו בטהרתו - ר"ש סבר: דבר המכפרו	[רבי שמעון]									■	■
ר' יהודה סבר: דבר המכשירו	רבי יהודה:									■	■
דבר הגורם לו טהרה, ומאי ניהו? ציפרין.	רבי אליעזר בן יעקב:									■	■
האשה שילדה ולדות הרבה והפילה בתוך שמונים נקבה, חזרה והפילה בתוך שמונים נקבה, והמפלת תאומים	[ת"ק]										◆
מביאה על הראשון ואינה מביאה על השנייה, מביאה על השלישי ואינה מביאה על הרביעי.	רבי יהודה:										◆
מגלן?											▲
(ויקרא י"ב) זאת תורת הולדת לזכר ולנקבה - מלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה. יכול אף על הלידה ועל הזיבה? ת"ל: זאת.	דתני תנא קמיה דרב ששת:										■
יכול על הלידה ועל הזיבה אינה מביאה אלא קרבן אחד.	קתני:										■
אלא מעתה, אכלה דם וילדה, ה"נ דאין מביאה אלא קרבן אחד?										⚡	
יכול על הלידה שלפני מלאת ועל הלידה שלאחר מלאת? ת"ל: זאת.	אימא הכי:										■
הפילה בתוך שמונים כ'.											■
כשתמצי לומר, לדברי ר' יהודה - ולד ראשון גורם ומולד ראשון מונה, לדברי חכמים - ולד שני גורם ומולד שני מונה.											■
כשתמצי לומר, פשיטא הכי איתא											⚡
מפלת תאומים איצטריך ליה, ס"ד אמינא: במפלת תאומים מודה רבי יהודה לרבנן, קמ"ל.											!
בטומאה מה לי א"ר יהודה? מי אמרינן: עד כאן לא קא"ל ר' יהודה, ולד שני כמאן דליתיה דמי' אלא לענין קרבן. כיון דלא יצאה שעה שראויה להקריב בה קרבן, הואיל וכן, ולד שני כמאן דליתיה דמי, אבל לענין טומאה וטהרה אימא סבירא ליה כמאן דאיתיה דמי, ומפסקא טומאה דשני וממלא יומי טהרה דראשון והדר מונה יומי טהרה לשני, או דלמא לרבי יהודה חומרא הוא דאית ליה, אבל הכא קולא הוא - וקולא לית ליה?	איבעיא להו:										▲
יולדת, שוחטין וזורקין עליה ביום מ' לזכר וביום שמונים לנקבה עד כאן טמאה היא	רב הונא מסורא, ת"ש:										■
הא מגיל ר' יהודה הוא	ואמר רב חסדא:										!
ולד שני כמאן דליתיה דמי	דאמר: [רב חסדא]										!
ואי אמרת: בטומאה ס"ל לר' יהודה, ולד שני כמאן דאיתיה דמי, היכי שחטין עליה ביום מ' לאורתא נמי לא מציא אכלה אלא לאו ש"מ? לטהרה ולטומאה ס"ל לרבי יהודה ולד שני כמאן דליתיה דמי.											!
לעולם אימא לך: לטומאה ולטהרה סבירא ליה לרבי יהודה דולד שני כמאן דאיתיה דמי, וכי תניא ההיא - בפסח הבא בטומאה.											⚡
ומי אכלה?											⚡
פסח הבא בטומאה, לא יאכלו ממנו זבים וחבות, נדות וילדות	והתנן:										■
ההיא לא אכלי כי לא טבילן, כי תניא ההיא דשוחטין וזורקין עליה דהא טבלה.											!
א"ה, משמיני דליה הוא דחויא											⚡
משמיני לא חזיא, קסבר: טבול יום דוב כזב דמי.											!
אי הכי, ביום מ' נמי לא חזיא											⚡
לאיי, ביום מ' חזיא, קסבר: מחוסר כפורים דוב לאו כזב דמי.											!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

כריתות-ארבעה מחוסרי כפרה	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	
מימרא	ולרבא דאמר:	ז									◊	
מחוסר כפורים דזב כזב דמי	הא מתנייתא היכי מתרץ לה?	ז										
ביום מ' ליצירת זכר וביום שמונים ליצירת נקבה, ור' ישמעאל היא	רב אשי, רבא מתרץ לה:	!									◊	
לזכר מ' ואחד, לנקבה שמונים ואחד.	דאמר: [רבי ישמעאל]	!									◊	
סוף סוף תיפוק לי דטמאה היא משום נדה		ז										
בלידה יבישתא.		!									◊	
אי הכי, מאי למימרא?		ז										
מהו דתימא: אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם, קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם.		!									◊	
(ויקרא י"ב) ששים - יכול בין רצופין בין מפוזרין? ת"ל יום, מה יום רצוף, אף ששים כולן רצופין	ר שמעיה, ת"ש:						■	!			◊	
מני?							^	!				
אלימא רבנן							!	!				
מי אית לרבנן מפוזרין?							ז	!				
אלא לאו רבי יהודה היא, ומדקא יהיב לה ששים רצופים בהדי הדדי, ש"מ: חומרא אית ליה לר' יהודה, קולא לית ליה							!	!			◊	
לא, לעולם רבנן היא, והכא במאי עסקינן - ליולדת זכר מתוך שמונים של נקבה.								ז			◊	
סוף סוף שלמין יומי דקדמאה ועד כאן דבתראה לא שלמין, דהא רבנן לולד שני מנן								ז			◊	
אלא משכחת לה לרבנן ביולדת תאומים, נקבה קדמיתא וזכר בתראה, וכגון דילידתיה לזכר בתראה בעשרים ליומי טהרה, דבעיא מינקט ליה שבעה יומי טומאה דלידה תאומים נקבה, וה"ק: יכול היכא דילדה תאומים נקבה מעיקרא וזכר לבסוף, תפסיק טומאה דלידה במיצעי ונימני לה ששה וששים מפוזרין? ת"ל: יום, מה יום כולו רצוף, אף ששים כולם רצופין.							!				◊	
(ויקרא י"ב) שלשים - יכול בין רצופין בין מפוזרין? ת"ל: יום, מה יום כולו רצוף, אף שלשים רצופין	אביי, ת"ש:									■	!	◊
מני הא?								^	!			
אלימא רבנן							!	!				
ומי אית להו לרבנן מפוזרין? הא אמרי: רבנן לולד שני מניא							ז	!				
אלא לאו ר' יהודה היא, וש"מ: חומרא אית ליה, קולא לית ליה.							!	!			◊	
(ויקרא י"ב) וששת ימים - יכול בין רצופין ובין מפוזרין? ת"ל: ששים, מה ששים כולן רצופין, אף ששה כולן רצופין	ועוד אמר רב אשי, ת"ש:									■	!	◊
מני?								^	!			
אלימא רבנן							!	!				
מי אית להו לרבנן מפוזרין? האמרי: רבנן לולד שני מניא							ז	!			◊	
אלא לאו רבי יהודה היא, וש"מ: חומרא אית ליה, קולא לית ליה, ש"מ.							!	!			◊	
אלו מביאין קרבן עולה ויורד: על שמיעת קול, ועל בטוי שפתים, ועל טומאת מקדש וקדשיו, והיולדת, והמצורע.											■	מ

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-challenge ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>	<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-challenge ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

מקרא-key:	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
כריתות-ארבעה מחוסרי כפרה	מימרא									
יש מביא בדלות ועשירות, ויש מביא בדלות, ויש מביא בדלי דלות.	תנו רבנן:									◊
יולדת מביאה בדלות ועשירות										◊
מצורע מביא בדלות ועשירות										◊
שמיעת הקול ובטוי שפתים וטומאת מקדש וקדשיו - מביאין בדלות ודלי דלות.										◊
יש מביא אחד תחת אחד, יש מביא שנים תחת שנים, יש מביא שנים תחת אחד, יש מביא אחד תחת שנים, מכאן אתה למד לעשירות האיפה בפרוטה.	תניא אידך:									◊
יולדת מביאה אחת תחת אחת, פרידה אחת ועוף תחת כבש										◊
מצורע, שתי פרידין תחת שני כבשים										◊
שמיעת הקול ובטוי שפתים וטומאת מקדש וקדשיו - מביאין ב' פרידין תחת כבשה אחת, ומביאין בדלי דלות עשירות האיפה תחת שתי פרידין.										◊
מכאן אתה למד לעשירות האיפה שהיא בפרוטה.	קתני:									◊
מנלן?				^						
האומר הרי עלי בסלע למזבח - מביא כבש, שאין דבר קרב בסלע אלא כבש	דת"ר:									◊
ממאי?				^						
מדאמר רחמנא: (ויקרא ה') איל אשם בכסף שקלים, מכלל דכבש בן שנה בסלע, מדכתיב: (במדבר ו') כבש בן שנתו										◊
עמדו קנינו בו ביום ברבעים	ותנן:									◊
ומדחס רחמנא עליה דדלות למיהוי חד משית עשר בעשירות, חס רחמנא עליה דדלי דלות למיהוי חד משית עשר בדלות, א"כ דלות כמה הויא? ריבעא, וכמה פריטי בריבעא? ארבעים ותמניא פריטי, חד משית עשר כמה הוי דדלות? תלתא פריטי										◊
מכאן אתה למד לעשירות האיפה בפרוטה.	וקתני:									◊
אמאי פרוטה? האמרת: עשירות האיפה דלי דלות הוא, ואמרת: חד משית סרי דדלות הוא דחשבינן, דג' פריטי הויין	ג									◊
תנא מיולדת יליף, דמתיא פרידה אחת תחת כבש, דהוי חד מתלתין ותריין דכבש. ועד כאן דלי דלות כמה הוי? חד משית עשר בדלות, דמהיכא יליף? מכבש ואיל, עד כאן פרוטה ופלגא הוי										◊
כולה מילתא מיולדת יליף, וה"ק: מדחס רחמנא עליה דדלות למיהוי חד מתלתין ותריין בעשירות, ומאי היא? יולדת, הכי חס רחמנא עליה דדלי דלות למיהוי חד מן תלתין ותריין בדלות.	רבא:									◊
א"ה, נכי ריבעא דפרוטה הוי	ג									◊
										◊